

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 2 2012

Kina-
adoptionerna 20 år

Om bistånd i Kina

Arets årsmöte hade Kinainramning, eftersom det är 20 år sedan den första adoptionen från Kina genomfördes. Det var spännande att bland annat ta del av Britt-Maries beskrivning av hur det hela gått till den gången. Själv berättade jag om hur mitt intresse för och engagemang just kring Kina kommit till.

Jag och min man är stolta föräldrar till tre adopterade barn, de kom dock till oss långt före att Kina var aktuellt som adoptionsland. Så Kina var inte alls "mitt" och min familjs land. Jag har på olika sätt engagerat mig i frågor kring handikappade barns situation. Det har känts naturligt eftersom vår son har autism och utvecklingsstörning. Ofta blir de svårast handikappade barnen, då som nu, kvar på barnhemmen.

En del av dessa handikapp är dock korrigerbara och kan betyda skillnaden mellan ett liv med ett handikapp eller utan. När jag fick frågan om jag ville vara med i ett SIDA-finansierat projekt som gällde barn från barnhem som placerats som fosterbarn i familjer sa jag förstås ja. Så småningom anordnades en utbildningskonferens i Kina för alla dem som hade fosterbarn placerade hos sig, och vi bidrog med föreläsningar. Det var ett spännande och roligt utbyte som vi hoppas tillförde alla de familjer som hade fosterbarn nya och positiva infallsvinklar.

Min första kontakt med Kina hade gett mig ett nytt land och nya barn som också behövde vårt stöd. När vi frågade om det fanns barn med klumpfot hos fosterfamiljerna fick vi möta flera av dessa barn. Vi visste att det fanns en bra metod som användes i Sverige för att komma till rätta med fotens felställning. En läkare vid Astrid Lindgrens barnsjukhus visade sig intresserad av att titta på några av dessa barn och också sprida kunskap om metoden. På så vis påbörjade vi ytterligare ett utbyte, men den här gången enbart finansierat av insamlade biståndspengar från FFIA och ideellt arbete.

Några läkare och sjuksköterskor från ett barnhem i Nanjing gavs tillfälle att komma till Sverige för att delta i arbetet på Astrid Lindgren sjukhus. Därefter arrangerades ett seminarium i Kina där läkare från många olika barnhem i Kina erbjöds utbildning i Ponseti-metoden. Vi ville dock göra utbildningen inte bara teoretisk utan även praktisk, och gav ytterligare två läkare från ett stort barnhem i södra Kina möjligheter till ett besök i Sverige. Med generöst bidrag från Olmed, en ortopedteknisk verkstad i Stockholm, och studiebesök i Göteborg fick de tillfälle att se hur vi i Sverige arbetar.

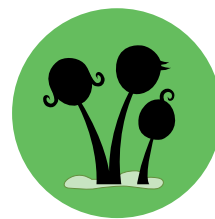
Ett nytt utbildningseminarium har getts i Kina med många deltagare från hela Kina. Arbetet var nu mycket praktisk inriktat med personal från Olmed som instruktörer, och alla deltagare gavs tillfälle till både teori och praktik på små fotmodeller från Sverige. Den teoretiska delen kunde de kinesiska doktorerna denna gång själva ta hand om, vilket underlättar mycket då tolkningen alltid är problematisk.

Nu är det snart dags för ytterligare ett Ponseti-seminarium i Kina och vi vet att de ser mycket fram emot detta. Historien fortsätter alltså med en smärtfri och kostnadseffektiv metod, om man kan säga så, som kan göra stor skillnad för ett barn och som blev min nyckel till barnen på barnhem i Kina. Vi vill tacka alla som på något sätt bidragit till att göra detta bistånd så framgångsrikt. Mer att läsa om metoden finns på <http://www.ponseti.info> och naturligtvis kan ni också titta på FFIA:s hemsida under Kina bistånd. Vill ni stödja projektet är plusgirokontot 170446-9.

Nu vill jag önska alla en riktigt skön sommar, njut av ljuset och ta hand om varandra.

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Räby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Heléne Mohlin

helene.mohlin@ffia.se

Kerstin Krebs

kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth

rinki.hulth@gmail.com

Pia Ernlo

pia.ernlo@teliasonera.com

Maria Säaw

saaw_maria@yahoo.se

Framsidesbilden:

På Alla hjärtans dag 2011 i Nanning, Guangxiprovinen, fick vi lillasyster Alma. Elsa, Ann-Sofie och Henrik Rudström.

Vi Adoptivfamiljer nr 2/2012

Ledare - SID 2

Rapport från kontoret - SID 4

Årsmötet i text och bild - SID 6

Nya i styrelsen - SID 8

Så började Kinaadoptionerna - SID 9

Kinabarn i olika åldrar - SID 10-15

Den viktiga återresan - SID 16

Resebolag med erfarenhet - SID 18

Kåseri - sid 20

Boktips - sid 21

NOTISER - SID 22

MEDLEMSSIDAN - SID 23

FAMILJESIDAN - SID 24

Barn- och ungdoms- försäkring för adoptivbarn

Nu erbjuds alla adoptivbarn - de som kommit tidigare och de som kommer idag - en sjuk- och olycksfallsförsäkring.

- Försäkringsbelopp 1 200 000 kr
- Läke-, rese- och tandskadekostnader ingår (3% av ett pbb* i självrisk vid sjukdom)
- Skadade kläder och glasögon upp till 0,25 pbb*
- Dagsersättning vid sjukhusvård 200 kr/dag
- Kostnadsersättning upp till 50 000 kr/år i högst tre år
- Ersättning för hjälpmedel upp till 3 pbb*
- Dödsfallsersättning 50 000 kr
- Krishjälp – för barn och familj upp till 10 behandlingar

Alla barn som under året adopteras genom föreningens försorg omfattas av skyddet till och med 2013-12-31 som en del av adoptionsavgiften. Därefter erbjuds fortsatt försäkring individuellt för varje familj.

I fortsättningsförsäkringen ingår alla familjens barn upp till 25 års ålder till en premie om 180 kr per månad för samma skydd som ovan.

Försäkringsgivare är Förenade Liv och försäkringen administreras av Allians Försäkringsmäklare. För mer information ring 08-700 51 70 eller email: info@allians.com

**Prisbasbeloppet (tidigare Basbeloppet) enligt lagen om allmän försäkring (1962:381) räknas fram på grundval av ändringarna i det allmänna prisläget. Enligt gällande bestämmelser anges detta av utvecklingen av konsumentprisindex och fastställs för helt kalenderår. Prisbasbeloppet avrundas till närmaste hundratal kronor.*

Foto Carin Fremling
Beijing mars 2003

Kinaadoptionerna 20 år

allians
FÖRSÄKRINGSMÄKLARE

förenade liv

I alla länder efterfrågas ansökningar för barn med särskilda behov. Funderar ni på vad diagnoserna betyder kan FFIA förmedla kostnadsfri direktkontakt med en barnläkare.

Aktuellt från kontoret

INGEN VÄNTETID! Ansökningar kan sändas omedelbart till Colombia (den statliga myndigheten ICBF), Kina och Kenya. Och vi välkomnar fortfarande fler familjer som vill vara pilotfamiljer i Ungern.

FLER SÖKANDE TILL ONLINESYSTEMET. Det finns många barn som får föräldrar via Kinas on-linesystem. Vi tar gärna emot fler intresseanmälningar. Kontakta Loredana Colque för mer information eller ring 031 -704 60 80

De familjer som har valt att adoptera ett barn med särskilda behov via CCCWA:s onlinehandläggning har hamnat på en genomsnittlig handläggningstid på cirka fyra månader hittills i år. Med handläggningstid menas från det att familjerna fick besked om ett barn tills dess att de kom hem med barnet.

OLIKA LÄNDER - OLIKA SYSTEM. Kina är det land som tydligast har anpassat sin handläggning för att finna föräldrar till barn med särskilda behov genom online-systemet.

Tillbaka till Vietnam? FFIA hoppas få licens senare i år.

Men i övriga länder efterfrågas också dessa ansökningar. I Colombia är det till exempel klart uttalat att en ansökan för ett barn med särskilda behov går utanför den vanliga kön. Däremot är det svårare att uppskatta handläggningstiden där.

Det beror helt enkelt på att vi hittills inte skickat så många ansökningar som har innehållit en öppenhet från början för ett barn med särskilda behov.

En indikation på att det kan gå tämligen fort är ändå att en av våra familjer bara några månader efter att ha lagt till en öppenhet för särskilda behov fick en förfrågan om ett barn.

Förutom Kina och Colombia, är andra lämpliga landval för ett barn med särskilda behov till exempel Ungern och Bulgarien. Vi återkommer med mer information om Bulgarien längre fram i vår när vi kan börja sända ansökningar dit.

TAG KONTAKT MED EN BARNLÄKARE! När ni är sökande hos oss och funderar på adoption av barn med särskilda behov har ni kanske tankar kring speciella funk-

tionsnedsättningar, diagnoser och/eller ett specifikt barns läkar rapport. Då har vi numera möjlighet att förmedla kostnadsfri direktkontakt med en barnläkare. Hör av er så lotsar vi er vidare!

Börja dock först med att ta del av diagnoserna i vårt lämbibliotek: www.ffia.se/laenkar/barn-och-haelsa.aspx

AUKTORISATION FÖR VIETNAM. Vi är mycket glada över att vi har beviljats auktorisation av Myndigheten för internationella adoptioner för Vietnam igen!

I och med detta har vi fått en hel del frågor om vad vi tror om framtiden, när vi kan börja sända ansökningar, vilka regler som kommer att gälla och så vidare. Det är ännu för tidigt att svara på dessa frågor eftersom ett villkor för att påbörja verksamhet på nytt är att vi först får licens av adoptionsmyndigheten i Vietnam att arbeta i landet. Vi har förhoppningen att detta kan ske senare under det här året.

30 ENSAMSTÅENDE SÖKANDE. Vietnam har tidigare varit ett populärt alternativ bland ensamstående. I sökanderegistret finns cirka 30 ensamstående anmälda. Bland dessa finns både de som har ett aktuellt medgivande och de som ännu inte påbörjat hemutredning. Hör av dig om du är osäker på om du skickat in din utredning till oss! Vi kan i nuläget inte göra några bedömningar av hur många ansökningar vi kommer att kunna skicka när verksamheten återupptas.

Heléne Mohlin

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Adopterade från spanskatalande länder sökes

Är det lättare för barn att lära sig ett nytt språk än det är för vuxna?

Under hösten 2012 kommer Stockholms universitet att genomföra språkstudier inom ett av våra forskningsprojekt, och vi söker nu vuxna personer som är adopterade från ett spanskatalande land och kom till Sverige i åldern fyra-åtta år.

Vi söker personer som inte längre talar spanska utan enbart svenska (kunskaper i engelska och andra språk är dock inget hinder för deltagande).

Då det har visat sig svårt att finna personer med denna bakgrund vore vi mycket tacksamma om du som passar in på beskrivningen skulle vara intresserad av att delta!

Det övergripande syftet med projektet är att undersöka frågan om barn lär sig ett nytt språk lättare än vuxna. Vi kommer att studera människor som lärt sig nya språk, antingen som barn eller i vuxen ålder, och se om det finns någon skillnad mellan dem.

Studien går ut på att du under en dryg timme kommer att få genomgå en intervju samt göra enklare språkliga uppgifter. Ersättning utgår naturligtvis för deltagande. Alla deltagare kommer att vara fullständigt anonyma.

Skulle du vara intresserad av att delta i vår studie? Tveka inte att kontakta oss vid frågor.

Vänliga hälsningar,
Tin Palombo, projektassistent
Centrum för tvåspråkighetsforskning
Stockholms universitet

Adoptivpappor på Facebook

Sedan tidigare finns en grupp som heter "Adoptivmammor på Facebook", som vuxit sig mycket framgångsrik och nu har många, många medlemmar.

Som kille kände jag att det kanske finns ett behov för oss män att ha en egen grupp, där vi kan prata av oss och ställa frågorna som andra befintliga och blivande adoptivpappor kan relatera till och svara på.

Därför startade jag gruppen "Adoptivpappor på Facebook"! Gruppen är hemlig och medlemskap kan bara ske om en vän bjuder in en.

Vill du gå med, lägg till mig som vän på Facebook så lägger jag till dig i gruppen. Sen hjälps vi åt att sprida budskapet!

(Naturligtvis får du ta bort mig som vän när du kommit med i gruppen om du känner för det!)

Conny Norén

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på Kinaresor!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**
Telefon 08-545 95 200
www.kinaresor.se

Lördagen den 12 maj var inte bara dagen för FFIA:s årsmöte. Det var också då vi firade Kinaadoptionerna 20 år. En blygsam skara slöt upp på årsmötet, medan betydligt fler var intresserade av det jubileumsprogram som FFIA bjöd på efteråt.

Årsmöte med Kinajubileum

Lördagen den 12 maj på Nya varvet i Göteborg började med årsmötesförhandlingar. Det gavs bland annat rapporter om ekonomin och läget i utlandet och så valdes några nya styrelseledamöter.

Vi fick veta att vid utgången av 2011 hade det totalt sedan starten kommit 3392 barn genom FFIA. Under 2011 genomfördes 43 adoptioner. Denna relativt låga siffra beror bland annat på att färre barn överges och fler barn får föräldrar genom nationell adoption i sina ursprungsländer.

Detta är förstås en positiv utveckling. Men det är också en av orsakerna till att de internationella adoptionerna minskar och handläggningstiderna ökar.

FFIA fortsätter arbetet med att försöka hitta nya adoptionskontakter. De senaste är Ungen och Bulgarien, vilket innebär en återkomst till Europa sedan vi avslutade kontakterna med Rumänien.

FFIA följer också utvecklingen i Vietnam, och kommer att på nytt ansöka om licens där.

DET VAR NOG MÅNGA av oss som var med som hade svårt att fatta att det gått 20 år sedan vi började det framgångsrika och omfattande samarbetet med Kina.

Som ett levande bevis på det fick vi träffa 20-åriga Linn Didoff, som tillsammans med sin tvillingsyster MaiLi blev FFIA:s allra första Kina-barn. Linns pappa Jonas berättade den fantastiska historien om den första resan, men också

om de två återresor till släkten i Kina som familjen gjort. Familjen Didoff och MaiLis familj är ju helt unika såtillvida att de är de enda Kinafamiljerna som vet något om och har kontakt med sin biologiska familj.

Heléne Mohlin redogjorde för hur det sett ut med Kinaadoptionerna under åren, med sex anlända barn 1992, och en stigande kurva med höjdpunkt 2003 då det kom 173 kinesiska barn. Under de åren var nästan alla barn flickor, medan det numera är ungefär hälften pojkar.

Förra året kom totalt 28 Kina-barn, då hade 20 av dem någon form av så kallat särskilt behov.

Medan barnen ritade eller tittade på film eller busade med lekledaren Simon kunde föräldrarna också lyssna på FFIA:s ordförande Carin Fremling som berättade om utvecklingen av biståndet i Kina.

Efter henne tipsade Kerstin Krebs om allt man ska tänka på när det gäller återresor, och två representanter från Kinaresor berättade inte bara om återresor utan också om sina gedigna erfarenheter av hur det är att vara och verka i Kina.

Ett innehållsrikt årsmöte. Det enda som inte blev så lyckat var korvgrillningen ute i blåsten...

Ing-Marie Söderberg

Barnen (nedifrån) Sara Nordström, Laiwan Harring, Hugo Bråting samt två tjejer som fotografen missade att ta namnen på

Bac och Nelly Jacobsson

Eva-Lena Bergqvist var ordförande för årsmötet, då Carin Fremling omvaldes till FFIA:s ordförande.

Sofia Borg med pappa

Återseende. Britt-Marie Nygren var med och hämtade Linn i Kina 1992. Till vänster mamma Helena.

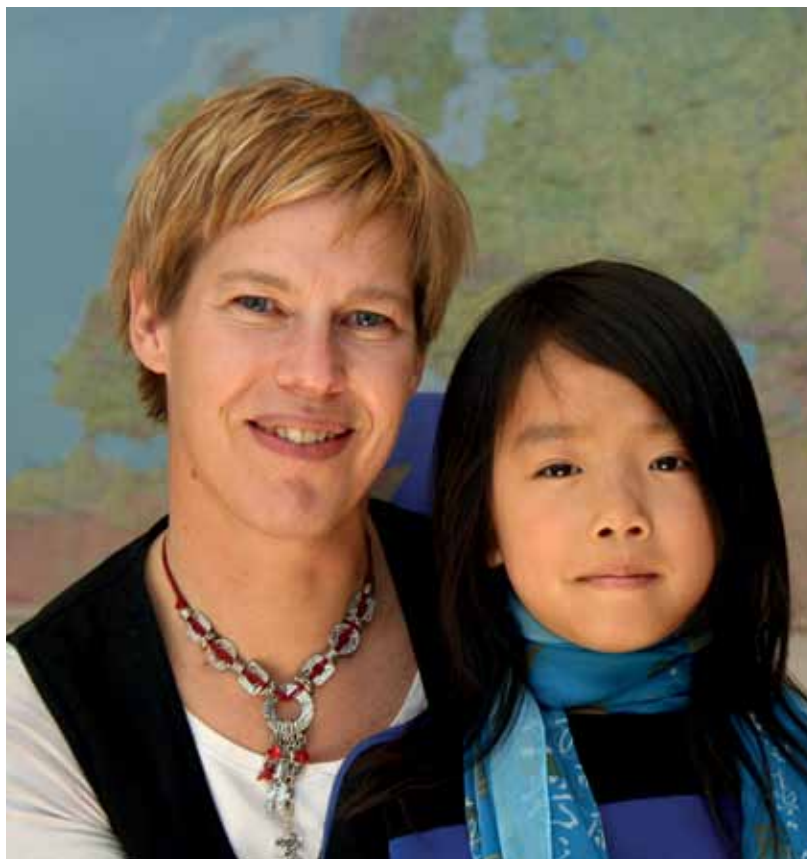
Nya i styrelsen

På årsmötet valdes tre nya ledamöter in i styrelsen. Det var Ingemar Hahn, Otto Zackrisson och Birgitta Gardshol.

INGEMAR HAHN jobbar med ledarutveckling på SKF och är civilekonom i botten. Han har varit medlemsrevisor för FFIA ett år, bor i Göteborg och har två Kinabarn, födda 2000 och 2002.
ingemar@hahnutveckling.se

OTTO ZACKRISSON är socialpedagog och har både ett socialt intresse och ett biståndsintresse. Han har också vana vid styrelsearbete och bor i Göteborg. Otto är inte adoptivförälder utan själv adopterad från Sri Lanka.
zackrissonotto@hotmail.com

BIRGITTA GARDSHOL bor i Stenungsund, och jobbar med IT i Göteborg. Hon har adopterat två barn genom FFIA, en flicka och en pojke från Kina, som kom hem 2005 respektive 2009.
birgitta.broden@spray.se

Ny ledamot. Birgitta Gardshol på årsmötet tillsammans med dottern Elsa

Ny ledamot. Otto Zackrisson

Övriga ledamöter:

CARIN FREMLING, ordförande
carin.fremling@nuinternet.com

ANNA-MALIN JOSEFSSON
annamalin.josefsson@telia.com

EVA MINTON, eva.minton@tele2.se

KATRINE FUNDIN, kakan@tyfon.com

JESSICA RÖSBO
jessica_rosbo@hotmail.com

ANNIKKA HEDBERG, verksamhetschef
annikka.hedberg@ffia.se

LOREDANA COLQUE,
personalrepresentant
loredana.colque@ffia.se

Om du vill veta mer om de övriga ledamöterna kan du gå in på www.ffia.se/ medlem/medlemstidningen och läsa om dem i Vi Adoptivfamiljer nr2/2011

Ny ledamot. Ingemar Hahn

För tjugo år sedan var det FFIA som skapade en ny adoptionskontakt för många adoptionsföreningar i Europa och USA. Berättelsen om hur det gick till är fantastisk.

Kinaadoptionerna en verklig pionjärinsats

V arifrån kom idén att försöka få igång samarbete med ett så gigantiskt land som Kina, som dessutom helt saknade lagar för adoption?

Då i början av 90-talet var Britt-Marie Nygren chef för FFIA:s kansli. Hennes bror arbetade som statistiker i Kina, och han hade upptäckt en del underligheter i befolkningsstatistiken. Det förekom uppenbarligen en hel del informella adoptioner i Kina, som aldrig registrerades.

NÅGON ORGANISERAD FÖRMEDLING av adoptivbarn förekom inte, trots att det fanns barn på barnhemmen som behövde familjer. Däremot förekom det många ”informella” adoptioner, det vill säga kinesiska barnlösa par registrerade in ett barn, fött av någon annan, som sitt eget. Det gällande förfarandet var att det träffades en särskild överenskommelse mellan den biologiska familjen och det par som skulle adoptera barnet. Det var inte möjligt då för en internationell adoptionsorganisation att verka i Kina.

Britt-Marie kontaktade svenska ambassaden i Beijing, som hjälpte till med att hitta en person som man kunde rikta en förfrågan om internationell adoptionsverksamhet till.

Efter diskussioner i FFIA:s styrelse skrev Britt-Marie ett brev till Ministry of Justice i februari 1990, och lade fram sitt ärende. Det dröjde tills sommaren innan hon fick svar. Det var positivt och innehöll en inbjudan till företrädare för FFIA att bli gäster till Ministry of Justice under en vecka i Beijing och Shanghai i november 1990. Där kunde diskussioner föras om förutsättningarna för internatio-

nella adoptioner från Kina till Sverige. Det fanns uppenbarligen ett intresse från den kinesiska statens sida att diskutera internationella adoptioner med en liten privat adoptionsförening från Sverige!

Så här skriver Lennart Landrén, som var med på resan i egenskap av styrelseledamot och FFIA:s ”legal adviser”:

”Ministry of Justice hade utarbetat ett detaljerat program för hela vår vistelse i Kina från lördag till lördag ... Programmet innehöll förvånansvärt mycket sightseeing och besök på museer och byggnadsmonument, platser för arkeologiska utgrävningar men också teatrar, cirkusföreställningar eller akrobatiska uppvisningar.”

Mrs Liu Nancheng, som var ansvarig för notariatsavdelningen inom Justitieministeriet, var följeslagare under många av de utflykter man gjorde i och omkring Beijing. Britt-Marie minns särskilt alla detaljfrågor hon ställde under ett besök på Sommarpalatset. Hon antecknade hela tiden.

Lennart berättar vidare: ”I detta späckade turistprogram fanns inlagt en officiell middag med vice justitieministern samt påföljande dag en halvdagsförhandling med företrädare för justitieministeriet. Dessutom skulle vi få tillfälle att besöka två olika institutioner för övergivna barn samt ett barnhem och en skola i Shanghai.

HÖJDUNKTEN PÅ BESÖKET var middagen på International Hotel med Mr Jin Jian, som var vice justitieminister ... Tanken var att vi under middagen under mera avspända former för Mr Jan Jian skulle redovisa innehållet i svensk adop-

tionslagstiftning.

Vi skulle också redogöra för hur internationella adoptionsorganisationer samarbetade med myndigheter och organisationer i andra länder, såsom Indien och Thailand. Vi blev mycket väl mottagna. Middagen förflöt mycket trevligt.

Mr Jin Jian hade många frågor om stort och smått, inte enbart om adoption utan om vardagslivet i Sverige i övrigt. Frågor som egentligen siktade emot hur barn har det när de växer upp i ett ordi-närt svenskt hem, när det gäller standard, utbildning och levnadsvillkor i övrigt. Mr Jin Jian informerade sig med andra ord ingående om hur det skulle kunna tänkas bli för de barn som fick svenska adoptivföräldrar.”

LENNART LANDRÉN BERÄTTAR VIDARE att nästa dag träffade FFIA:s representeranter Ministry of Justice vid ett formellt möte. De redovisade ingående dels det system för internationell adoption som rådde i Sverige med en tillsynsmyndighet och auktorisation av adoptionsföreningar, dels också hur arbetet i detalj gick till vid internationella adoptioner från Indien, Thailand och Brasilien.

Det stod klart att Ministry of Justice planerade för en adoptionslag. Britt-Marie Nygren hade ett förslag om hur en adoptionslagsstiftning i Kina, som skulle kunna möjliggöra för en internationell adoptionsorganisation att verka där, skulle kunna utformas.

NÅGRA MÅNADER SENARE meddelade företrädare för Ministry of Justice att de

► Kinaadoptionerna ...

önskade göra ett svarsbesök. Ett sådant ordnades våren 1991. I Sverige besökte kineserna NIA samt FFIA:s kansli och olika sociala institutioner.

Göteborgs Stad ställde välvilligt upp och bjöd på mottagning i stadshuset.

Vid ett möte inför den kinesiska delegationens hemresa summerades intrycken från FFIA:s besök i Kina och den kinesiska delegationens besök i Sverige.

Den kinesiska delegationens ordförande framförde sina och delegationens gratulationer till FFIA. "att vara den första organisation som skulle få ett organiserat samarbete med Folkrepubliken Kina när det gäller internationella adoptioner". Detta samarbete skulle ta sin början så snart det kinesiska parlamentet antagit en ny adoptionslag.

FFIA:S SAMARBETE MED Ministry of Justice kom dock till stånd redan innan den nya adoptionslagen trädde i kraft. I samband med den kinesiska delegationens besök uppmanades FFIA att tillse att Ministry of Justice erhöll ansökningar från lämpliga familjer. I slutet av året stod det klart att de var införstådda med att genomföra internationella adoptioner med bland annat två familjer FFIA förmedlat.

I februari 1992 fick FFIA beskedet från Kina att två små flickor fanns att adoptera för de två första familjerna. Dessa reste i mitten av mars för att genomföra adoptionerna. Och så var det igång.

Den som höll i trådarna från kinesisk sida under de första åren var just Ms. Liu Nancheng som redan vid FFIA:s första besök i Kina varit den ständigt närvarande, frågvisa chefen för notariatsavdelningen inom Ministry of Justice.

Så småningom slogs två enheter samman från Civil- och Justitieministerierna och en centralmyndighet bildades, CCAA, som numera ombildats och heter CCCWA. Myndighetens roll och uppgifter har utvecklats genom åren och omfattar idag även andra frågor än utlandsadoptioner.

Kina har under alla år varit ett föredöme när det gäller ordning och reda och förutsägbarhet.

Samarbetet har under alla dessa år fungerat mycket bra – för att inte säga rent fantastiskt bra med tanke på att det är ett land i en helt annan del av världen med andra värderingar och en annan kultur än vår

Jennifer var tio månader när hon kom till Sverige. Hon är jämnårig med Kinaadoptionerna, men tänker idag inte så mycket på att hon är adopterad. Men det är trevligt att åka till Kina.

Efter lite sms:ande fram och tillbaka, lyckas jag och Jennifer äntligen få kontakt med varandra, det är svårt med våra späckade scheman. Jag ser fram emot vad denna intervju kommer att ge, det brukar alltid vara så givande i slutändan.

Jag blir positivt överraskad över hur naturligt det känns när vi börjar prata, som att vi har känt varandra innan, Jennifer låter glad och sprallig vilket smittar av sig och det hela känns riktigt roligt.

Vi går direkt på intervjun och hon berättar att hennes fulla namn är Ebba Jennifer Gui Sandberg. Gui är hennes kinesiska namn och betyder "värdefull". Jennifer bodde innan adoptionen på barnhemmet "Children's Social Welfare Home of ZhuZhou City" som ligger i Hunan-provinsen. Hon var tio månader när hon kom till Sverige.

– Jag bor egentligen i Göteborg tillsammans med min mamma Catherine, pappa George och lillasyster Emma. Men just nu bor jag i Helsingborg och pluggar.

Hon berättar att hon studerar till byggnadsingenjör och att hon har två år kvar på utbildningen, men hon vill plugga ytterligare två för att bli civilingenjör.

Jag blir nyfiken på Jennifers lillasyster och frågar om också hon är adopterad, vilket hon är och de är båda adopterade från Kina, fast från olika ställen. Emma hämtades 1997, från Yiyang som ligger i Hunan-provinsen.

– Jag kommer ihåg när vi hämtade Emma, hon var också 10 månader. Det var kul och spännande. Vi åkte ned tillsammans med fem andra familjer som också skulle adoptera. Av dessa skulle alla utom en familj hämta hem ett syskon, så många av barnen som var med var i min egen ålder.

Jag går över till att fråga om Jennifer har tänkt mycket på faktum att hon är adopterad, men hon säger att hon inte har det. Hon lägger till att hon knappt tänker på det alls längre, men att hon gjorde det lite mer när hon var liten.

HENNES FÖRÄLDRAR HADE berättat om Kina och varit öppna om det, så hon menar att det inte var så konstigt, istället ganska naturligt. Men hon kommer ihåg att hon fick frågor om vilka som var hennes riktiga föräldrar.

– Nu är det mycket mer att folk känner igen att man är adopterad, folk vet att det finns. När jag var liten var det mycket

mer nytt, folk hade kanske bara hört talas om fadderbarn innan och inte adoption.

Men hon lägger till att det aldrig har varit jobbigt, hon svarade på frågorna hon fick helt enkelt. Hon har sina svenska föräldrar så hon är inte så intresserad av mina biologiska föräldrar.

– Jag känner ju inte dem, ens mamma och pappa är ju dem som har tagit hand om en, "biologiskt" har ingen betydelse.

När jag frågar ifall hon har varit tillbaka till Kina berättar hon att första gången var när hon åkte med sina föräldrar för

Det var då. Lilla Jennifer nyss hemkommen

Jämnårig med Kinaadoptionerna

att hämta lillasyster. Sedan åkte de till Kina år 2000 hela familjen, på semesterresa till Bejing, då Jennifers föräldrar tyckte att det var viktigt att barnen fick se Kina och tyckte att det var kul innan de gjorde "återresan".

År 2004 inträffade återresan, de hälsade då på de bådas barnhem.

– Två av familjerna som var med när mina föräldrar hämtade mig, var med. Tillsammans åkte vi alla till mitt barnhem och besökte det. Sedan, när vi åkte till Emmas barnhem åkte vi ensamma, bara vår familj. De andra två familjerna hade också yngre barn, så de gjorde nog samma sak.

Jag blir lite nyfiken och frågar om Jennifer och Emma har pratat om adoption, men Jennifer förklarar att de inte har gjort det. Vi vet ju båda om att vi är adopterade, fast många frågar ifall vi är biologiska syskon, lägger hon till.

MIN NÄSTA FRÅGA HANDLAR om huruvida Jennifer skulle kunna tänka sig att bo i Kina, för att känna på livet där. Men hon säger att hon inte känner för det just nu, att det inte finns något behov.

Hon förklarar vidare att en av flickorna som adopterades samtidigt som hon numera bor i Nanjing i Kina och trivs jättembra, hon flyttade dit då hennes pappa fick jobb där. Men Jennifer förklarar att det ändå verkar vara ett väldigt västerländskt område, kanske inte så kinesiskt spekulerar hon.

Hon skulle kunna åka tillbaka som turist däremot, hon, lillasyster och mamma ska åka till Shanghai i sommar. De har däremot inga speciella planer, berättar hon, hennes lillasyster vill se alla stora saker och det är ingen återresa för att besöka barnhemmen.

Har kinesiska högtider blivit uppmärksammade hemma hos er?

– Vi har gått ut och ätit på kinesisk restaurang på det kinesiska nyåret, vi går då ut med andra vänner som mina föräldrar känner som också har adopterat barn.

– Annars har det inte varit mycket mer, mina föräldrar har varit väldigt bra och hanterat adoptionen bra säger hon och lägger till att hon har fått veta allting som hon har velat veta.

Hon berättar att hon just nu bor med två andra studenter, varav en av dem är en kille från Vietnam och han har många vänner från Vietnam och Kina, många asiatvänner. Det finns ett stort "community" som jag aldrig tidigare vetat om, fortsätter hon, det finns speciella asiatfester. Men han som är från Vietnam har föräldrar därifrån och då kanske man håller fast vid kulturen mer naturligt.

– Fast jag har svårt att förstå att andra behöver söka upp sina rötter för att bli hel, varför skulle jag vilja det? Det är väl intressant att se var man kommer ifrån och se dem som tog hand om en när man var liten, men jag är inte intresserad. Jag har en vän från Colombia som hittade sin biologiska mamma på Facebook, men jag vet inte vad det ger, eller vad man ska ha för förväntningar. Jag har från början accepterat att jag är adopterad och att jag har de föräldrar som jag har, sedan har jag inte tänkt mer på det.

Jennifer berättar också att hon har hållit kontakt med den gruppen barn som adopterades samtidigt som hon själv, de försökte ses varje år, men de senaste åren har det runnit ut i sanden.

Det blir svårare när man är äldre, men hon vet att alla finns där och att hon kan ringa dem ifall hon vill det. Hon berättar också att hennes lillasyster håller kontakt med sin grupp och att de fortfarande träffas, men så är de ju yngre också lägger hon till.

Jennifer avslutar med att berätta att när hon träffade dem i hennes grupp så talade de aldrig om adoption.

"När jag träffar dem som är adopterade så pratar vi aldrig om adoption, vi bara är."

Rinki Hulth

"När jag träffar dem som är adopterade så pratar vi aldrig om adoption, vi bara är"

Linn och hennes tvillingsyster adopterades precis innan lagen om adoptioner antogs i Kina. Det gör dem unika; inga andra Kinabarn har kontakt med sina kinesiska familjer.

Linn var först ut från Kina

Jag sitter och väntar på att klockan ska slå två, för i dag ska jag göra en intervju med FFIA:s första barn från Kina, en 20-årig tjej vid namn Linn Didoff. Jag ser fram emot denna intervju väldigt mycket då jag vet att den kommer att innehålla mycket spännande saker. Då jag själv är adopterad så är jag extra nyfiken.

Linn börjar med att berätta att hon snart ska iväg till Florida för att tävla i "Worlds 2012" (VM) i cheerleading. Hon låter uppspelt och man förstår hur hon längtar.

Linn må vara adopterad, men hennes historia skiljer sig från många andra adopterades, framförallt från Kina, då hon vet vilka hennes biologiska föräldrar är. Hon har heller inte bott på något barnhem, hon vet istället att hon är född på ett sjukhus i närheten av byn Dahuang Zhuang som ligger cirka 15 mil utanför Beijing.

När jag frågar när hon är född säger hon "1:a januari 1992", sedan skrattar hon lite och lägger till.

– Jag vet hur det låter. Det låter som om att de har hittat på datumet, när de inte vet ett datum så låter ju 1 januari bra, men jag är faktiskt född den 1 januari. Jag vet också att jag är född klockan nio på morgonen kinesisk tid, vilket är tre på natten svensk tid.

Men Linn var inte den enda som föddes på just det sjukhuset den dagen, 15 minuter senare anländer Linns tvillingsyster MaiLi.

FLICKORNA HAMNAR DOCK hos olika föräldrar i Sverige, Linn hamnar hos familjen Didoff och MaiLi hos familjen Schönning. De båda familjerna är nere i Kina samtidigt då de ska adoptera flickorna, som då har hunnit bli tio veckor gamla.

Ur fotoalbumet.
Linn som liten

Linn berättar hur föräldrarna behövde skaffa ett speciellt visum för att kunna nå staden Zhangjiakou, som ligger norr om Beijing, på gränsen till Inre Mongoliet.

– Det var stängt för västerlänningar då, men idag är det öppet för vem som helst.

Då Linns föräldrar var nere 1992 var Zhangjiakou en liten stad och inga hus hade mer än två våningar, idag är det istället en ganska stor stad med ett par miljoner invånare. Det var i Zhangjiakou där Linns föräldrar tog emot Linn, 1992 såg de aldrig byn Dahuang på slätten fem mil bort. Den byn såg de först vid återbesöket 2003.

Den 2 april 1992, dagen efter det att den nya lagen om adoption i Kina trätt i kraft, lämnar Linn tillsammans med sin nya familj Kina.

Linn bor idag tillsammans med sina föräldrar, Jonas och Helena, i Göteborg. Hon har varit tillbaka i Kina två gånger sedan hon adopterades, första gången år 2003 och sedan under hösten 2011.

År 2003 fick Linn chansen att träffa sina biologiska föräldrar, mamma Xiaoli och pappa Wancheng, samt sina biologiska syskon. Jag frågar Linn hur det kändes att träffa dem då, den första resan.

– Det var lite jobbigt att vara så i centrum, alla skulle klämma och känna. Egentligen skulle ju MaiLi också ha följt med, men det blev inte så och då fick jag ju all uppmärksamhet själv.

Linn berättar hur den andra resan, 2011, istället kändes bättre. Hon beskriver hur de biologiska föräldrarna inte var ledsna, vilket de hade varit under första resan för att MaiLi inte kunnat komma med. När jag frågar om hennes biologiska syskon så berättar Linn att hon har tre stycken: förutom MaiLi även storasyster Hong, född 1990, och lillebror Dong, född 1996. Jag frågar hur det känns att ha dem där, hur hon ser på den familjen.

– De är "familjen i Kina". När jag var där 2011 så sade alla "Hong's föräldrar" när de talade om mina biologiska föräldrar. De är avlägsna släktingar, jag vet hur de ser ut, vilka de är. Jag känner att jag inte behöver så mycket mer. Jag vet däremot inte hur jag hade känt ifall jag inte hade vetat något om dem. Så det känns skönt att veta varför jag ser ut som jag gör. Jag behöver inte någon jättekontakt.

Men en kontakt finns ändå, berättar Linn, under de tidigare åren har de skickat brev till Kina men sedan systemen i Kina har skaffat en dator så mejlar de med varandra varannan månad. Det finns däremot en språkbarriär berättar Linn, då Hong's engelska

inte är så bra, "men vi förstår varandra ändå," lägger hon till.

När jag frågar om kontakten med tvillingssystemet MaiLi som bor utanför Stockholm, berättar Linn att den kontakten dessvärre har runnit ut i sanden med åren. De umgicks en del när de var mindre, men nu blir det snarare lite Facebook-kontakt hit och dit.

Du har också ett kinesiskt namn?

– Ja, mitt kinesiska namn är Youyi, som betyder "vänskap". MaiLi:s kinesiska namn är Chiang-quing och det betyder "evig", så tillsammans bildar våra namn "evig vänskap". Men det är Linn som är mitt tilltalsnamn och Youyi har jag som mellannamn.

Dessa namn fick flickorna av sina biologiska föräldrar i Kina, innan familjerna Didoff och Schönning kom dit.

NÄR JAG FRÅGAR OM HON, under sin uppväxt, har tänkt mycket på det faktum att hon är adopterad, svarar hon nej på en gång.

– Det är något jag alltid har vetat, det har aldrig varit något "wow". Mina föräldrar har alltid pratat om det, jag kommer dock inte ihåg när jag förstod det första gången, att jag var adopterad. Det har aldrig varit någon hemlighet och

numera tänker jag nästan aldrig på att jag är adopterad.

Sedan berättar Linn något som hon känner är väldigt konstigt att tänka på, det faktum att det i Kina hade blivit ett fel. Linns namn och foto, som skulle sändas till hennes adoptivföräldrar, skulle ha skickats till familjen Schönning.

I Kina skulle nämligen "rätt vara rätt" och då familjen Schönning var cirka ett år äldre än familjen Didoff, så skulle de ha den äldsta flickan, vilket då var Linn. Men i Kina är orden för tyngre och längre samma och det var så förväxlingen skedde. MaiLi var alltså tyngre än Linn, så MaiLi:s foto och namn skickades därmed till familjen Schönning och Linns foto och namn till familjen Didoff.

Men familjerna, när de träffades i Kina, hade inte för avseende att byta.

– Det känns konstigt att tänka på att jag kanske inte hade hamnat hos mina föräldrar. Jag är tacksam att jag har det dock.

Hur var det när du var liten då, att hantera adoptionen?

– Det var väl inget konstigt, det var någon som frågade mig när jag gick i tvåan "vilka är dina riktiga föräldrar?". Jag visste ju att jag var adopterad, men visste

inte hur jag skulle svara. Då frågade jag mina föräldrar och vi kom överens om att ens riktiga föräldrar är de man kallar mamma och pappa i vardagen och sedan har man sina kinesiska/biologiska föräldrar.

På frågan huruvida hon skulle kunna tänka sig att åka tillbaka till Kina, eller kanske till och med bo i Kina och testa på livet där, svarar hon.

– Jag vill inte bo i Kina, jag tror att det skulle bli för jobbigt. Att behöva förklara att man inte är kines, trots att man ser så ut. Jag skulle kunna tänka mig att turista, men nu var jag ju där rätt nyligen, så någon gång framöver, kanske om fem år.

JAG AVSLUTAR MED FRÅGAN om de, i hennes familj, har firat några kinesiska högtider under hennes uppväxt.

– Vi skickar alltid en present eller pengar till tolken som vi har haft kontakt med sedan 2003, så att hon kan köpa en present till min kinesiska familj på det kinesiska nyåret. Men vi har inte haft något speciellt hemma eller så.

Jag tackar Linn och känner hur spännande hennes historia är, vi samtalar lite till innan vi lägger på och jag önskar hennes självklara lycka till vid VM i cheerleading!

Rinki Hulth

Familjen i Kina. Linn och hennes kinesiska mamma och storsyster Hong.

Nioåriga Jennie Ahlin i Torsåker är en fartfylld och sportintresserad tjej. I juni 2004 kom hon från Kina, då var hon fjorton månader.

Vårt tusende Kinabarn ...

Ar 2004 i juni, kom Jennie Ahlin och hennes familj, mamma Annett och pappa Peter och storasyster Nina, hem ifrån Hubeiprovensen i Kina.

Jennie var då ett år och två månader, och blev det tusende barnet som FFIA förmedlat.

Sensommaren 2003 skickade Annett och Peter in papperen om barn nummer två. Cirka tio månader senare kom barnbeskedet de längtat efter. Skillnaden ifrån första resan var att upplägget var lite bättre, tyckte Annett. Denna gång fick de klarat av sightseeing-turer innan de åkte ner till provinsen, där Jennie väntade. Det kändes bra att slippa fara hit och dit med barnen, som familjerna ville bekanta sig mer med.

Gruppen bestod av sex familjer, tre familjer hämtade sitt första barn och tre sitt andra.

Erfarenheter utbyttes mellan dem som "varit med förr" och de som var nybörjare. Gruppen kändes bra, tycker Annett och de höll ihop för det mesta.

IDAG 2012 ÄR JENNIE NIO ÅR och en fartfylld tjej som rusar runt emellan sina aktiviteter.

Familjen bor på en liten ort som heter Torsåker, mellan Falun och Gävle. Varje morgon åker Jennie skoltaxi två kilometer till skolan, sedan går hon över till fritids, där hon är tills mamma hämtar henne.

Jennie har utvecklats till en intensiv och rättfram dam. Hon är inte blyg inte, och vet vad hon vill. Hon är en sportintresserad tjej som spelar basket och fotboll, och så simmar hon.

Måndag och lördag är det simning och onsdag är det fotboll. Fotbollssäsongen har precis börjat och simningen går mot sitt slut, då blir det lite lugnare för Jennie med aktiviteter. Hon har massor av tjej- och killkompisar, det är aldrig lugnt kring henne.

FAMILJEN HAR PRATAT EN DEL om att åka tillbaka till Kina, men det har inte blivit av, av många anledningar. Den främsta är storasyster Ninas sjukdom. När Nina var två år fick hon leukemi.

Behandlingarna har varit långa och tuffa. Familjen har pendlat mellan hopp och förtvivlan. Nina har gått igenom en benmärgstransplantation och det har gått bra, men hennes lungor är inte så starka så familjen har dragit sig för att utsätta Nina för stora påfrestningar och miljöombyten.

Oron över hur Ninas kropp skulle reagera tog udden av nyfikenheten att resa. Nu är allt mycket bättre och de kommer att resa en dag. Det har diskuterats, både vid köksbordet och i den adoptivgrupp som Nina tillhör.

Alla har sitt och det är svårt att få ihop ett gemensamt datum.

Möjligheten att få se andra delar av Sverige är bara roligt, tycker Annett. Det ger så mycket och dessa träffar är den enda chansen familjen har att få byta erfarenheter med familjer i samma situation.

– Bor man i en storstad märker man att det finns mer möjligheter för adoptivföräldrar att träffas än för oss i lilla Torsåker, säger Annett. Jennie är ensam i sin klass om att vara född i ett annat land. Det finns andra nationaliteter på orten, men de är inte så många.

Jennie har fått frågor om sitt ursprung, men inget som hon

hänger upp sig på eller är ledsen för. Hon har svarat och sedan är det glömt.

Hon är helt accepterad och ingen tänker på henne som något annat än svensk.

– När alla andra flickor vill ha långt hår, klipper Jennie av sig sitt för att det är lättare att sköta när man sportar! säger Annett.

Det verkar vara en helt normal och härlig familj, som bildats av mamma, pappa och de två små tjejerna ifrån Kina

Pia Ernlo

...och vårt tretusende

Elsa från Jiangxi är snart rikskändis, enligt familjen. Redan kort efter att hon blev adopterad medverkade hon i Vi Adoptivfamiljer, där familjen berättade om hur det gick till när FFIA:s 3000:e barn från Kina kom till dem genom sn-programmet. Nu till FFIA:s jubileum kikar vi in till familjen igen.

Elsa, som nu är en glad och aktiv liten sex-åring, kom till sin nya familj i Sverige sommaren 2007 då hon var elva månader gammal.

Hon har en mamma, pappa, storebror, storasyster och lillebror och hon gillar att pyssla, leka med kompisar, cykla och rida på sin häst Filippa.

Familjen planerar att åka på återresa till Kina i framtiden men vet ännu inte när det blir. Pratar om Kina och adoptionen gör man i den takt Elsa frågar, kanske blir det mer ju äldre hon blir.

Elsa gillar förskolan och har inte fått några frågor om hur det är att vara adopterad där. Hon är en i gänget, Elsa helt enkelt, och ingen av kompisarna har reflekterat över hur Elsas familj ser ut.

Vid sex år har Elsa inte några direkta yrkesplaner ännu men hon hälsar att det verkar roligt att vara "en sådan där som kör ambulans".

Maria Sääw

På årsmötet talade Kerstin Krebs om hur man förbereder sig inför en återresa. Vad man ska tänka på att göra - och inte göra. Nu får även ni som inte var med chansen att ta del av Kerstins tips och goda råd.

Förbered återresan väl

Aterresa? Ja, men hur? Bara familjen eller i grupp? Kombinerad med en längre vistelse i landet? Titta på sevärigheter också?

När vi pratar om återresor till ursprungslandet handlar det oftast inte om återresans vara eller inte vara, utan om när och hur resan ska bli av.

På FFIA:s årsmöte berättade representanter för Kinaresor om de återresor till Kina i grupp som arrangeras i samarbete med FFIA. Men oavsett hur man väljer att resa behöver man tänka på förberedelserna.

Mina egna erfarenheter av återresor är dels av våra egna, med våra flickor som nu är snart 13 respektive 16 år, men också från de återresor till Kina jag varit med på som FFIA:s representant.

Det har varit oerhört spännande och starka upplevelser, inte minst för att vi mött stor förståelse från kinesisk sida för hur viktiga återresorna är.

FÖRBERED RESAN! Resan börjar hemma med en diskussion om vad man vill med resan. Vill man som adopterad se sitt födelseland, eller försöka ta reda på mer om sin bakgrund? Ett inslag i resan är oftast att besöka barnhemmet eller fosterfamiljen där man bott.

Tillsammans kan man förbereda frågor men också diskutera vad man vill se och göra utöver besöket på barnhemmet eller hos fosterfamiljen, och vilka förväntningar på resan som finns i familjen.

NÄR RESPLANERNA BÖRJAR TA FORM – läs på! Ta reda på fakta om platserna dit resan ska gå, surfa på webben och ta reda på om det finns en mailinglista eller Facebookgrupp för det aktuella barnhemmet.

Ska en bok och skriv ned alla frågor och funderingar som dyker upp inför besök på barnhem/hos fosterföräldrar, och andra tankar om vad man vill se och göra.

Barn och föräldrar kan gärna ha varsin – frågorna är sällan desamma! Som förälder kan det vara bra att fundera över vad barnet vill veta om tio år, eller som vuxen, med egna barn.

Som förälder kan man också behöva förbereda barnen på den uppmärksamhet de nästan säkert kommer att bli utsatta för. Människor kommer kanske att ta kontakt på ett sätt som känns mer närgånget än de är vana vid, eller vilja ta i dem.

De kommer att bli tilltalade på landets språk, och blir kanske betraktade som oartiga om de inte svarar. På återresorna till Kina

underlättas sådana situationer av en liten skylt på kinesiska som talar om att ”jag talar inte kinesiska”.

Annat som kan kännas ovant och kanske otäckt är att stöta på tiggare på gatan eller äldre, sjuka, eller funktionshindrade personer på barnhemmet, eftersom det sällan bara är barn som bor på institutionerna.

Frågan om presenter att ta med brukar vara föremål för mycket grubbel, men förbered gärna ett fotoalbum till barnhemmet/fosterfamiljen, som visar vad barnet och familjen tycker om att göra och hur man bor. Det blir garanterat mycket uppskattat!

PÅ RESAN: MITT BÄSTA TIPS, hur självklart det än låter – se till att det finns tid för vila, även om det är mycket man vill göra! Hur resan än är organiserad kommer den att innebära många starka intryck att smälta.

Bra läsning är skönt att ha, liksom tid att hänga på hotellrummet och prata om vad man sett och gjort.

När dagen för besöket på barnhemmet eller hos fosterfamiljen kommer – var förberedd med frågor, och inte minst med kameran! Kina förändras snabbt och man river och bygger, så dokumentera!

Detsamma gäller om man till exempel får se nya dokument eller saker som tillhört barnen. Man får troligen inte ta med, men fotografera brukar gå bra.

För barnen kan det vara bra att veta att de kanske inte kommer till det barnhem där de har bott. Många barnhem flyttar till bättre lokaler om möjlighet finns, eller kanske byggs om.

Har barnen fått ett litet fotoalbum med sig från barnhemmet då de lämnade det är det inte säkert att det ser likadant ut då de kommer tillbaka.

Mottagandet på barnhemmet kan te

Kerstin Krebs ger goda råd

Återersan till Kina. Diskutera vad ni vill uppleva förutom besöken på barnhemmen. Ta reda på fakta om platserna, uppmanar Kerstin Krebs.

sig mycket olika, allt från furstligt med presenter, ihoptrummad tidigare personal och stor förståelse för syftet med besöket till att te sig nästan nonchalant.

Gåvor i mindre format, till exempel choklad eller parfym, kan vara roligt att ha med om man träffar någon som tidigare haft hand om barnet, och Pippi- eller Emilböcker översatta till kinesiska är också en rolig present.

Barnhemmen behöver däremot inte kläder eller mjuka djur. Mest uppskattat från barnhemmen är donationer så att de själva kan avgöra vad som ska köpas.

Ofta finns möjlighet att se platsen där barnet hittats. Det kan vara en väldigt stark upplevelse och det är inte alls säkert att barnet vill åka till platsen.

En förälder kan då åka tillsammans med guide och fotografera. Att spara besöket till något senare tillfälle är inget att rekommendera, helt enkelt för att platsen

kan se ut på ett helt annat sätt vid nästa besök i Kina.

EFTER RESAN har hela familjen starka upplevelser och minnen för livet med sig hem. Frågor och tankar om resan, det man sett och upplevt och om den egna bakgrunden brukar komma successivt och ibland långt senare.

Ta det lugnt och i den takt de kommer. Det finns ofta en risk att man som förälder skjuter över målet med förklaringar. Ge barnen svar – men bara på det de frågar om.

Och till sist – ha en fantastisk återresa!

Kerstin Krebs

Resan tillbaka

I adoptionsorganisationernas skriftserie finns en broschyr som handlar om att som adopterad besöka sitt ursprungs-

land. Den är skriven av Rolf Rybäck.

Skriften ger användbara och konkreta råd vid förberedelsen inför resan tillbaka. Den finns att beställa via FFIA:s hemsida www.ffa.se/adoption/skriftserie och den kostar 40 kr + porto.

Resebolag med erfarenhet av adoptionsresor och återresor

Resebolagen berättar själva om sin service

Svenska ReseBolaget i Halmstad har en lång erfarenhet av och kunskap kring bokning av adoptionsresor. Här ger vi särskild service och har egna rutiner för adoptionskunder

Genom åren har Resebolaget ordnat adoptionsresor till flera tusen familjer. När goda råd är dyra finns vi till hands för att hjälpa dig i ditt livs förmodligen viktigaste resa.

Vilka är de bästa resvägarna, flygbolagen? Vad säger biljettreglerna? Hur är det med platstillgång? Går det att förboka platser – även till ”den lilla”? Men priset då? Hur går det om...?

Ja – frågorna är många. Vi är säkra på att vi kan ge tillfredställande svar på det mesta som är väsentligt för din viktiga resa.

Innan familjerna ska ge sig i väg på sitt

livs kanske viktigaste resa finns många frågor. Adoptionen föregås av mycket förberedelser och planering innan det definitiva barnbeskedet och det är klart att resa. Vi på ReseBolaget är vana vid många och ibland långa telefonsamtal om den förestående resan. Det är viktigt att det blir rätt och att föräldrarna får all information de behöver innan resan för att hämta sitt barn.

Det är viktigt att ha bra kontakt och service under bokningsprocessen, och vi jobbar så här;

- Vi ger kortast möjliga svarstider och återkoppling på familjernas förfrågningar
- Vi skickar alltid (om möjligt) flera förslag med olika

flygbolag för att man ska kunna välja med hänsyn till pris och resväg/restid

- Ombokningar görs regelbundet för att vi ska kunna hålla platser åt familjerna utan att biljetterna behöver skrivas ut. Detta innebär dock att vi vid varje ”deadline” tappar de platser vi håller och att vi får boka nya till lägsta tillgängliga dagspris.

- De flesta flygbolag tar betalt när man bokar om men några erbjuder särskilda ombokningsvillkor för just adoptionsfamiljer med en eller flera fria ombokningar av hemresan. Vi har självfallet informationen och rekommenderar dessa när det passar.

OVÄNTADE HÄNDELSER. Vi har varit med om att det mesta som kan hända har hänt före, under och på väg hem på resan. Vi vet att resan kan bli uppskjuten in i det sista, att det kan krångla på plats med alla papper, att det kan hända något som gör att de ordinarie planerna omkullkastas.

Yttre omständigheter som flygplatsstrejker, askmoln eller flygbolagskonkurser kan påverka. Vid dessa händelser är det tryggt att veta att det går bra att kontakta oss för hjälp, att vi vet vad som gäller och försöker alltid se hur vi kan lösa det till det bästa för varje enskild familj.

ÅTERRESAN. Vill du och ditt/dina barn uppleva landet där ditt barn föddes, tillsammans? Eller har du som adopterats och nu är vuxen en önskan att resa till födelselandet? Vi hjälper er med den resan också. Vi har kontakterna till de rätta ställena och har erfarenheter och kunskaper som hjälper er med återresan/återresorna.

Kontakta Caroline Wrethander eller Kajsa Persson för frågor eller bokning av er adoptionsresa!

Tel 035-160505

adoption.halmstad@resebolaget.se
www.resebolaget.se

Kinaresor har mångårig erfarenhet av resor till Kina och vet hur speciell en adoptionsresa är. För att familjerna helt ska kunna fokusera på sitt nya barn sköter Kinaresor hela resan, både dit och hemresa och, i samarbete med den kinesiska resebyrån, själva vistelsen i Kina med hotell och inrikestransfers.

Kinaresor bokar flygbiljetter som kan ombokas med kort varsel ifall avresedatum skulle flyttas, och har dessutom ett speciellt avtal med SAS som gör att man får ha med extra kilo bagage.

Hotellen familjerna bor på är utvalda för att det ska finnas stora rum ifall man reser med medföljande syskon eller andra familjemedlemmar samt plats för barnsäng/extrasäng.

Man kan via banköverföring hjälpa familjen att betala provinskostnaden så att man slipper resa med så mycket kontanter.

Med bokningen får man ett informationspaket som innehåller tips, råd, litet lexikon, karta och annat som kan vara bra inför resan.

ÅTERRESOR. Kinaresor hjälper även gärna familjer med återresor. Vid en återresa är det viktigt att barnet står i fokus. Kinaresor kan tillsammans med den kinesiska resebyrån boka sightseeing som till exempel turer till kinesiska muren och andra sevärdheter efter familjens önskan.

Vi kan även ordna barnhemsbesök, en guide som tar familjen till barnets hitteplats och vissa fall även möte med eventuell fosterfamilj som haft hand om barnet.

Varmt välkomna att kontakta Kinare-
sor inför din adoptionsresa!

www.kinaresor.se
telefon: 08-545 95 200
draken@kinaresor.se

Läsarnas bilder från adoptions- resorna

**15 april 1995, första re-
san.** Janina sov lite över-
allt. I Nanchang var det
inte vana vid västerlän-
ningar, och det hände ofta
att vi hade horder av folk
som gick efter oss och tit-
tade. Det hände att de
kände lite grann på oss
också ...

**Flygplatsen i Beijing,
21 okt 2009.** Nu börjar
vi kunna ta in och förstå
att den här lilla personen
faktiskt ska följa med oss
hem till Sverige. Familjen
Laurin, Gränna (Joacim,
Marie & Alice)

Juli 2011. Sören Ekelund försöker
få i sin nyfödda lilla dotter Tove
lite mat. Hon förstår inte hur hon
ska äta med sked, pinnar ska det
vara!

20 dec 2010. Moa Bråting är
nybliven storasyster som spanar in
lillebror Hugo på hotellrummet i
Zhengzhou, Henan.

15 december 1998. Vår
familj är fulltalig! Nu är
det bara resan hem innan
vårt riktiga familjeliv kan
börja. Här på flygplatsen i Beijing
Janina, Joella, Maarit, Joanna och
Ismo Korhonen.

En bra dialog kan ta många former ...

Skriv något om Kina, att vara tonårsförälder, adoption...!

Inga problem, tänkte jag, Jag har alltid haft så mycket att säga om adoption, om att försöka vara en bra förälder, om Kina, om barn, jag hittar på något.

Men mina barn är stora, våra liv är uppfyllda av nya frågor, tonårsfrågor, unga vuxnas frågor, närmarsig pensionsålderns frågor. Och jag har inget att säga.

Det är mina barn glada för.

För många år sedan, när jag fortfarande var en ambitiös förälder, hörde jag på en föreläsning att de flesta föräldrar inte pratar med sina barn mer än en kvart om dagen. Kan det vara sant att det finns föräldrar som inte ägnar mer tid åt sina barn, tänkte jag. Fattar de inte hur viktigt det är med kontakt, med språk, med kommunikation.

Mitt barn var då under min uppsikt 24 timmar om dygnet och hade inget val utan fick lyssna på mig, och jag pratade större delen av tiden. Dagarna var fyllda av pedagogiska förklaringar och högläsning för att mina barn skulle förstå världen och lära sig att fundera och resonera.

DETTA ÅRET FYLLER mina barn 20 och 16 år. Den stora bor inte hemma längre. Fundera och resonera får de fixa själva bäst de kan numera. Jag beundrar föräldrar som kan få en tonåring att befinna sig i hemmet och samtala i hela femton minuter under ett dygn. Femton minuter känns som en ocean av tid. Kan föräldrarna dessutom få svar på sina frågor innan tonåringen springer ut genom dörren borde de få en utmärkelse – årets föräldrapris i kommunikation.

Själv står jag handfallen medan först den ena och sedan den andra dottern springer ner för trappan och säger: "Har bråttom, måste hinna till bussen".

Ett tag hoppades jag att deras stora intresse för tv skulle kunna användas i

pedagogiskt syfte. Eftersom de har vuxit upp med både engelska och svenska kunde de ha glädje av det utmärkta pedagogiska programmet Sesame Street på engelska och gamla videos med Fem myror. Men mina barn insåg direkt att här var det meningen att de skulle lära sig något. De ville underhållas inte undervisas. Bort med Sesame Street och bort med alla SVT:s Hjärnkontoret, Lilla Aktuellt ... hos oss regerade PowerPuff-Pinglorna. Dag efter dag.

Jag beundrar föräldrar som kan få en tonåring att befinna sig i hemmet och samtala i hela femton minuter under ett dygn.

Vi kapitulerade och hoppades på att barnen skulle utveckla bättre smak så småningom. Och vi tröstade oss med tanken att även om barnen inte tittade på kvalitetsprogram, så kunde vi ändå ha lite kvalitetstid med dottrarna.

Det handlar inte om att de ska sitta och prata med oss under en hel kvart utan det handlar om kvaliteten på samtalet. Så mycket kvalitet är det svårt att klämma in i "När kommer du hem?" medan en dotter rusar förbi i hög fart och smäller igen dörren efter sig.

Under skolloven hade vi stora planer på familjeutflykter, gemensamma trädgårdsdagar, storstädning och annat kul man kan hitta på i en tvåbarnsfamilj. Förhoppningsfulla väntade vi under långa soliga förmiddagar på att dottrarna skulle vakna.

Någon gång under tidig eftermiddag hördes de snabba stegen i trappan. Några sekunder senare satt vi föräldrar ensam i köket och tänkte om.

Under skoltiden blev det lite akut ibland att samla familjen och ta reda på vad alla höll på med. Då introducerade vi Söndagsmiddag. Vi dukade fint och åt tre

rätters middag. Under middagen gick vi igenom kommande vecka – utvecklingsamtal på tisdag, hopptävling på lördag, inlämning på onsdag.

Äntligen lite kontroll över familjekao-set, och slut på dagarna som börjar med "Jag glömde – jag måste ha matsäck idag", och mobilsamtal när man står på ICA med fullastad vagn "Jag måste släppa ut hästerna om 10 minuter, kan du köra mig?" För att inte nämna allt som vi föräldrar glömde berätta för varandra om våra planer!

UNDER SKOLTERMINERNA FYLLDES kvällarna med läxor, stallet, dans, kompisar – och telefonen. Sms blev droppen för mitt tålmod. Ett kontinuerligt rasslande och smattrande på mobilens tangenter, under måltiderna, under läxorna, sittande i soffan, mitt i natten. Oavbrutet helt enkelt.

– Vem pratar du med? Sitter vi runt ett bord så pratar vi med varandra. Ska du prata med någon annan så måste vi också få delta i samtalet.

Det kom vi inte heller så väldigt långt med men vi lyckades få ner messandet på en nivå vi kunde leva med och var bara tacksamma för de tysta touch screens när de kom.

Hur är det då idag? Hur kommunicerar vi nu? Ja, med sms förstås. Det enklaste sättet att få kontakt utan att störa. Nu har jag "Var är du", "Vem mer är där" och "Nu måste du komma hem" sparade som färdiga meddelanden.

Jag har kommit fram till att föräldraskap handlar om kompromisser, om att rita om kartan, hitta nya vägar och att vara beredd att tänka nytt. En bra dialog – den kan ta många olika former, och den kan fortsätta under många år.

Men adoption och Kina – var det inte det jag skulle skriva om? Det får barnen berätta om den dagen de vill göra det. Nu är det de som äger dessa frågor, inte jag.

Catherine Paterson

Om två mödrar

Shilpi Somaya Gowdas debutroman Den hemliga dottern handlar om moderskap, förlust, sorg, kulturkrockar ... och är så berörande att man knappt kan lägga den ifrån sig.

Historien tar sin början i en liten by i Maharashtra, Indien, en tidig gryning under monsunregnen 1984. Kavita går undan i en ödehydda för att föda sitt barn. Hon är livrädd att barnet ska vara en flicka och att det ska bli som förra gången, att det tas ifrån henne. Hon har inte fått veta vad som hände den gången – men hon anar. Familjen är fattig och anser sig inte ha råd med döttrar.

Och Kavitas värsta farhågor besannas – hon föder återigen en flicka. Men nu är hon förberedd, det här barnet ska få leva, och hon tänker kämpa för det. Hon lyckas smita iväg till den stora staden Mumbai och lämna barnet på ett barnhem där.

Det här är en stark skildring, smärtan Kavita känner när hon tvingas slita barnet från sitt bröst blir också läsarens. Och man förstår att det inte är tal om att Kavita någonsin ska glömma sitt barn.

VID SAMMA TID I Kalifornien i USA upptäcker en ung läkare, Somer, att hon inte kan få barn. Hon är gift med en indisk man, och de beslutar så småningom att försöka adoptera från hans hemland.

Vartannat kapitel i den här boken handlar om Kavita, vartannat om Somer och så småningom också om barnet Asha. På det viset får man en samtidighet i såväl den indiska mammans, adoptivmammans och adoptivdotterns liv som ger särskild spänning åt berättelsen.

Asha växer, det händer mycket i hennes familjs liv, men det gör det också i den indiska mammans. Familjen tvingas överge byn för att överleva, men i Mumbai går det inte särskilt mycket lättare.

I USA lever Asha ett gott liv med sina föräldrar, men har dålig kontakt med sitt ursprung, framförallt för att mamma Somer är så negativ och tycker det mesta med Indien är svårt att förstå sig på. Som läsare blir man rätt irriterad på Somer och hennes inskränkta attityd och svårighet att acceptera någon annan livsstil än den amerikanska.

När Asha blivit vuxen driver detta som man kan vänta sig fram en konflikt med Somer. Ashas intresse för ursprunget och släkten i Indien växer, och hon reser till Mumbai för en flera månader lång praktik på en indisk tidning.

ASHA OCH KAVITA BEFINNER SIG nu alltså i samma stad och man bara väntar på att de ska mötas. Spänningen ökar. Deras vägar koras ... men tyvärr träffas de aldrig, och där tycker jag att man som läsare blir en aning besviken.

Jag sträckläste den här boken på två kvällar. Nu väntar jag bara på en uppföljning för att få veta mer om vad som händer de båda familjerna. Tyvärr är det inget som tyder på att en sådan är planerad. Men jag skulle gärna vilja veta hur det går för Asha i fortsättningen och hur hon hanterar sitt indiska arv. Jag skulle vilja veta hur det går för Kavitas familj, med den kriminelle brodern, med pappan ...?

Jag tror att alla adoptivföräldrar har särskild glädje av att läsa den här boken. Det spelar ingen roll vilket land man adopterat ifrån – det här är en gripande berättelse om moderskap och tillhörighet och känslorna är universella.

Att boken är spännande och lättläst är ju ingen nackdel.

Ing-Marie Söderberg

Bortbytta bebisar

Petter Lidbeck som skrev boken Linnea från Yujian har kommit ut med en bilderbok som heter Stora bebisbytet.

Den är en burlesk saga och säkert en svårsmält karamell för många om man missar budskapet att alla barn är värda föräldrakärlek.

Petter Lidbeck och illustratören Lisen Adbåge har skapat en tankvärd bok som kan bli ett bra underlag till samtal med barn kring vad en familj är, om de biologiska banden inte finns. Så här är historien:

Någon har bytt ut alla bebisar i den lilla staden. Det är ingen ordning alls. Mammorna är upprörda, papporna med. Till och med kungens och drottningens lilla prinsessa är bortbytt. Men bebisar måste man mata och ta hand om, krama och leka med. Drottningen börjar undra om det inte var ett missförstånd, kanske har alla fått precis rätt bebis ändå?

Det här är en absurd, humoristisk och tankvärd berättelse om bebisar, föräldraskap och kärlek.

*Till FFIA kom häromdagen en hälsning från XiongPing - Jenny!
Jenny bor numera med sin man och son i Canada och väntar smått.*

Kina slopar efternamn som stämplar barnhemsbarn

Myndigheterna i Kina planerar att förbjuda barnhem att ge föräldralösa barn namn som kan innebära att de diskrimineras senare i livet.

Namn som svartlistas är sådana som innebär politiska associationer, eller namn som visar var eller hur barnet övergavs eller blev föräldralöst.

– Vi vill inte att barn som växer upp på barnhem ska bli märkta med namn som gör att de skiljs ut från andra barn som har föräldrar, säger en tjänsteman vid något som kan motsvaras av svenska socialdepartementet (Department of Social Welfare and Charity Promotion).

Departementet ändrar nu på reglerna så att barnhemmen enbart använder den 100 mest vanliga kinesiska efternamnen när de namnger barn. De nya reglerna kommer att börja an-

vändas senare i år. Uppgifter från departementet ger vid hand att 100 000 barn med oidentifierade föräldrar bor på 900 barnhem i landet.

På ett barnhem i Henan-provinsen gavs till exempel alla barnen efternamnet Dang, vilket betyder ”parti” på kinesiska.

Barnen som växte upp där tyckte att det var svårt att ha ett namn som visade att de kom från barnhem och att deras föräldrar inte ville ha dem. Vissa barn säger att namnet dagligen påminner dem om att det är oönskade.

Personal på barnhem välkomnar förslaget att slopa efternamn som Parti eller Stat, med tanke på vilken skada det kan ge åsamka barns självkänsla senare i livet. (China Daily 2 febr 2012)

Pernilla Frykholm

Inskolning av adopterade barn i förskolan

En existentiell fråga?

Alla barn är inte lika och när det kommer till adopterade barn så har de en unik bakgrund som man i förskolan måste ta hänsyn till vid till exempel inskolningen.

Den korta, föräldraaktiva inskolningen som har blivit allt vanligare är direkt olämplig för barn som fått uppleva stora förluster tidigt i livet. Adopterade barn måste ha en påbörjad trygg anknytning till en eller flera pedagoger innan barnet i ett lugnt tempo och i små steg kan separeras från föräldern.

Barn som levt under otrygga förhållanden med bristfällig omsorg och anknytning till vuxna behöver ofta lång tid för att få förtroende för omgivningen. Anknytningen till de nya föräldrarna kan ha tagit tid att etablera och ska inte utsättas för påfrestningar som en alltför snabb inskolning innebär.

Om barnet förlorar tilliten till sina nya föräldrar har man inte följt läroplanen för förskolan som säger att: ”Den pedagogiska verksamheten ska anpassas till alla barn i förskolan. Barn som tillfälligt eller varaktigt behöver mer stöd än andra ska få detta stöd utformat med hänsyn till egna behov och förutsättningar.”

Läs gärna artikeln i fulltext på www.adoptis.se under fliken inskolning i förskola

Cecilia Pusch och Karin Werholt
förskollärare, adoptivföräldrar och
utbildare i adoptionskunskap

Vi ordnar den trygga adoptionsresan! tryggt, smidigt och med omsorg!

Kajsa Persson

Caroline Wrethander

När goda råd är dyra, finns vi till hands för att hjälpa dig i ditt livs förmodligen viktigaste resa. Vilka är de bästa resvägarna, flygbolagen? Vad säger biljettreglerna? Finns det plats? Går det att förboka platser – även till ”den lilla”? Hur går det om...? Ja – frågorna är många. Vi är säkra på att vi kan ge er svar!

Ta kontakt med oss, så är du en bra bit på väg!

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05

E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

KALENDARIUM

- **1 augusti**
Manusstopp Vi
Adoptivfamiljer
- **17-19 augusti**
Puneträff i
scoutgården
Gilwell nära
Sparreholm. Mer
information tel
070-715 43 72
- **13 oktober**
Informationsträff
i Göteborg kring
barn med särskilda
behov. Mer infor-
mation på webben
längre fram

Medlemssidan

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Lekträff i Slottsskogen

Lördagen den 28 april träffades ett 10-tal familjer med barn i varierande ålder på "Plikta" i Slottsskogen i Göteborg. Barnen lekte med tåg, blåval, rutschkanor och gungor.

Det cyklades och grävdes i sandlådan. Dessutom grillade vi korv och fikade. Det var en väldigt lyckad dag. TACK alla som kom, det var väldigt trevligt att träffa er!

Vi satsar på att anordna en liknande lekträff under hösten, mer information om plats och datum kommer via utskick och i kalendariet på FFIA:s hemsida.

Om någon har tips och idéer om var vi kan träffas, eller vill vara med i medlemsaktivitetsgruppen i Göteborg, hör då gärna av er till Jenny Linde, jenny.linde@stsab.net eller Mats Linde, matsglinde@gmail.com.

Jenny och Mats Linde

中國 姐妹 China Sisters

Här hittar du produkter från ditt
barns ursprungsland Kina
www.chinasisters.se

Thaiträff i Stockholm

Föreningen Sanuk, för adopterade från Thailand och deras familjer, arrangerade sin årliga vårträff 23 mars på Godtemplargården i Älvsjö, Stockholm. 48 personer från 2 – 66 år deltog.

De adopterade var såväl barn som ungdomar och vuxna, varav en med egna barn. De flesta deltagarna kom från Stockholm, men även från Nynäshamn, Västerås och Gislaved. Programmet bjöd bland annat på trolleri, frågesport och en thailändsk buffé.

Kajsa Pärke

Välkommen hem i Göteborg

Traditionen med Välkommen hem-fester har under några år legat i träda i Göteborg. Därför kändes det extra roligt att lördagen den 31 mars få tillfälle att hälsa en skara barn välkomna hem.

Eva-Lena Bergqvist, som fram till årsmötet varit ledamot i FFIA:s styrelse och där haft ett ansvar för medlemsverksamhet och utbildning, inledde med en välkomstkål och lyckönskningar till alla nyanlända barn och deras familjer.

Sedan dröjde det inte många minuter förrän barnen lekte och stegade och de vuxnas prat var i full gång. Vi samlades sedan runt kaffe/saftbordet där samtalen fortsatte och barn och föräldrar såg ut att trivas gott.

Innan vi skiljdes åt var det dags för den sedvanliga fiskdammen. De ”nyanlända” fick napp i form av en liten nalle och medföljande äldre syskon färgpennor.

Till sist, tack till alla som hade tillfälle att delta. Vi vill även passa på att välkomna alla nyhemkomna som inte hade möjlighet att närvara den här dagen. Vi hoppas att få möta er på andra träffar längre fram!

Vill du vara med och bjuda in nyhemkomna familjer i trakten där du bor? I så fall är du välkommen att höra av dig till Kaisa Hammar på FFIA:s kontor, kaisa.hammar@ffia.se.

Kaisa Hammar

